

ka ollid seal fölkjuggu wiggasid, ja katkiste rietega santsa, ni kui ka waesid lappi, kes muttuste silmadesga ommad lahjad käed wäljasirutasiid andid palludes.

„Wata Peter!”, ütles Jürri, „te ommad silmad lahti, ja kostta mulle, eks se olle ärraräkimata pahha, et muist innimesi iggapääw rönni sees ellawad, sëwad ja sõwad küllalt, kui mitmel tühendel waestel ei olle iggapäävast pallukest, kellega omma pead toita, eggas hilpu selga panna. Ma ei leia Jummasala hallastust, kellest Viibli ramat öppetab. Minna pean tööd teggema ja ollen sest tüddinud eggas mõtle ma nüüd muud, kui sedda, kuida head völwe wölkisn sada; üks puhhas, kuida sedda jaaksin! Ei ma holi pettusest eggas wargusest; teisel on, ja mul on waja! Wata söbber, üks mailm kannab köik innimesi, ja üks päike paistab köikiidele. Kas sinna siis, Peter, tahhad omma ellu aja allasi ees seista? Kas loddad, et wimaks se raud, mis taud — kullaks jääb. Ei wend, ärra sedda loda! Tööd tehsa on iggaaw, — innimene wöib ka muudu rikkaks sada. Head söbrad, hea julgas, pimme ö ja önnelik saak — siis wöib kauaks ajaks öinne leida. Agga olgu sest nüüd kül. Teine kord rägime ennam ja kül ma siis sind wiin hea söbrane jure, kes targemad on sind öppetama. Küllap seal nääd, kuida need

röömsaaste ellawad, — ei neil rahha loppe, ifla leiawad jätku siit ja sealt. Ota agga, kirlap sinnu silmad peasewad ka lahti, et saad targemaks!“ — Mõnda räkis Jürri, kes olli üllekohtune, ja kelle söbrad ei olnud muud kui wargad ja risujad.

Su pärrani lahti, kulas Peter sedda uut juttu; nissuggusi asju pölnud temma veel mitte kuulnud. Agga emmeti ollid nad esmalt temma melest nagu õiged, et ta kül veel mitte neist täit aru ei sanud. Vait olles läks ta omma teed, ja Jürri ei lausunud mitte ennam sõnnagi; sest kui kalla subba önge kallal on, siis ei tehhi mitte öngerridva ligutada, waid peab önge tassastest lastima ujuda, funni kalla täieste kinni hakkab.

Ja et tulseval Pühhapäwal illus ilm olli, kändisid mõllemad söbrad jälle teine teisega, ja Jürri allustas juttu nende sõnnadega: „Armas söbber, ma ollen vägga römus, et minnu könne minnewal Pühhapäwal emmeti sinnu süddamesse on hakanud.“ Sedda ja mõnda muud kurja räkides, läks ta Peetriga eddas, ja wiis tedda liina allewiist wälja, kus liival veel siin ja seal mööni maja seisab, mis ennamiste kõrtesid ebat ülleannetumate peidu paigad.

Nemmad tullid ühhe kõrtsi jure, kust neile emalt jo fölkjuggused kurjad ja roppud jedikute laulud waasta kõllasid. Jürri tõmbas Peetri ulfest